

Társadalomkép mozaikokból

Belgrádi művészek szórakoztatják a község óvodásait. A magyar gyerekek többsége nem érti, min nevetnek a többiek, nem tudja miért tapsolnak? Meg is kérdi:

- Óvó néni, nem értem mit tapsolnak?

- Nem baj Pityukám, te csak tapsolj, aki a legjobban tapsol az a végén kap egy biciklit!

Másnap a reggeli kávé szűrőcsövése mellett teljes meglepődéssel mesélte az óvónő: - Láttátok volna, hogy tapsoltak! (Túl korán kezdjük idomítani gyerekeinket, hogyan kell elviselni az alárendeltséget.)

* * *

A Vojvodinaautóbuszban tolongunk. Már Újvidéken megtelik, s azután csak préselődve férünk meg egymás mellett. Én az anyaországba igyekszem, mások a Tescóba. A magyar határon várakozunk, amikor egy magyar hang, jól érthetően megszólal:

- Nézd meg, tíz évvel ezelőtt még rissz-rossz Trabantokon szaladgáltak, most meg az Isten sem bír velük; (ő is a mi jugoszláviai magyar honfitársunk, csak ő a Tescóba tart.)

* * *

A Délvidék egyik iskoláskor előtti intézményében teremdíszítési versenyt rendel el az igazgatónő. Önmagában pozitív inspiráló erő is lehetne. Lázasan készülnek, de valahol az egyik magyar csoport érzi, nem kerülhetnek az élvonalba. Díszítésükben a magyar népi kézművesség szebbnél-szebb termékei láthatók: kukoricacsuhéból, nádból, ágakból, szalmából és terményekből áll össze a díszlet.

A más nemzetiségű zsűri nem tudja értékelni fáradozásukat.

Egy attraktívabb termet díjaz.

(Jövőre ők is felhagynak a hagyományokkal, mert ők is fel tudják „attraktívabban” díszíteni munkaszobájukat, s akkor biztos elsők lesznek!)

* * *

„Fiatal” író barátom (aki már a negyedik évtizedét kezdte) gúnyosan, de az is meglehet, hogy csak tehetetlenségében tűnt annak, a következő kérdést szegezte nekem:

- Mi a fenét akarsz azokkal a hagyományokkal? Mi hasznom származik nekem abból, ha karácsonykor almát rágcsálok? Ki olvassa azt a sok vacakot, amit a néprajzosok leírnak?

(Hát így tiszteljük a különböző diszciplínákat, meg társainkat, meg a múltunkat. Fontos, hogy felsőfokú iskolai végzettségünk van!)

* * *

Karácsonyi ünnepségre kerül sor a művelődési egyesület és az iskola közös szervezésében. Telt ház van, sok a diák, meg az ifjú. Ez jó, de hol vannak a szülők?

A 70 fellépő gyerek hozzátartozói közül tizenkét szülő volt kíváncsi csemetéje szereplésére. A többinek fontosabb dolga akadt, mint az, hogy megtisztelje saját gyermekét. (Sajnáltam a gyerekeket, mert a rossz példa is ragadós!)